

Openbaring 7

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Er stelde eens iemand, dat veel mensen een apocalyptisch levensgevoel met zich meedragen. Wat bedoelt hij daarmee?

Wel, het is dat gevoel dat je hoort van allerlei crisis en catastrofes ver weg, maar dat je bang bent dat ze langzaam deze kant op komen en bij ons de toestand ook slechter zal worden.

En dat dat dan het begin van het einde is...

Apocalyptisch levensgevoel: veel mensen blijken volgens een enquête onder Nederlanders niet in te zitten over hun eigen persoonlijke toekomst, alleen als je vraagt: hoe zie je dat op de lange termijn wereldwijd, dan blijkt 92 % zich zorgen maken over toenemend geweld, 89 % bezorgd is over de kloof rijk en arm, 81 % over het milieu en 59 % over naastenliefde.

Iemand schreef eens: wij mensen 'dansen op een vulkaan'.

Veel mensen lopen rond met dat gevoel: het gaat mij, het gaat ons wel goed, maar kunnen we nog blijven bestaan in deze wereld met zijn overbevolking, voedselvraagstuk, waterproblematiek, klimaatveranderingen, oorlogen...

Hebben we nog bestaansrecht voor God?

Die vraag klinkt ook in het boek Openbaringen als de zeven zegels verbroken worden en allerlei door de mens opgeroepen catastrofes zichtbaar en voelbaar worden...

"Wie kan bestaan?" Is dan de vraag die wordt gesteld.

Maar als de catastrofe totaal lijkt verschuift het beeld naar een hoopvol perspectief.

En een hoopvol perspectief... dat hebben we nodig, want één van de problemen van onze tijd is hoe je je staande houdt temidden van het wereldleed.

Dat is weliswaar niet meer dan vroeger, maar je hoort er meer over... en je hebt het nodig als je hier in de kerk zit met dat gemis door die catastrofe die plaats vond in je eigen leven.

Juist waar het punt genaderd is dat het zevende en laatste zegel verbroken moet worden en de storm in alle hevigheid gaat losbarsten, valt de wind uit het gebeuren weg en houd je je adem in.

Vier engelen houden de stormen die willen razen over bomen en zee opeens tegen...

Er schuift a.h.w. een andere dia in de projector (een ander plaatje op de beamer) en er wordt even een glimp zichtbaar van wat ondanks het zwarte en donkere van de wereld om ons heen voortgang vindt: de wording van de aarde van Gods dromen, het raamwerk van het Koninkrijk, het nieuwe Jeruzalem.

Dat is zichtbaar in Openbaring 7.

Je ziet daar twee plaatjes: eerst het plaatje van de 144.000, alle stammen van de kinderen van Israël en daarna een onafzienbare menigte die niet te tellen is uit alle landen en volken, van elke stam en taal.

Op het eerste plaatje zie je een groep mensen die het volk Israël vertegenwoordigt en niet voor niets worden dan twaalf stammen genoemd met Juda voorop, de stam waaruit de Messias is voortgekomen. Juda was ook degene die plaatsvervangend optrad namens de broers

In een wereld waarin catastrofes plaatsvinden en je de vraag gaat stellen 'wie kan bestaan' hoor je dus van, zie je dus een God die er reddend is voor zijn volk.

En is het volk Israël niet het volk dat veel catastrofes aan den lijve heeft ervaren, dat bijna niet meer had bestaan: 10 van de 12 stammen waren verdwenen in de 8^e eeuw voor Christus en in

de 6^e eeuw v Chr werden de andere twee stammen gedeporteerd. Nog weer later kwam de verguizing, de vervolging, de vernietiging, de getto's, de kampen, de moord op 6 miljoen. Maar in Op. 7 wordt er ook van verzegeling gesproken. Zegels op de voorhoofden.

Als je vroeger een brief verstuurde en je wilde zeker zijn dat 'ie ongeschonden aankomt, dan liet je die verzegelen.

Verzegelen is ook een oudchristelijk woord, ontleend aan het Hebreeuws waarmee zoiets als onaantastbaarheid wordt aangeduid.

De doop werd ook een zegel genoemd en er zijn christenen op deze wereld die een kruis op hun arm hebben getatoeerd gekregen als een soort eigendomsmerk van Jezus Christus.

Johannes schouwt de 144.000 verzegelden van het volk Israël en hij zegt "dat is ook onze geschiedenis", "door het duister van alle rampen en stromen leed heen is er dit". Redding.

In de wirwar van alle gebeurtenissen brengt God een volk bijeen van 144.000 en dat is niet 143.999 +1, het is symboliek.

Het is het volk van God in het kwadraat: 12 -het getal van de volheid in het kwadraat en dat vermenigvuldigd met het getal 1000

1000, dat is 10x10x10. 10 is het getal van de aardse volledigheid: 10 vingers, 10 tenen, je hele handel en wandel, maar dat moet beantwoorden aan de 10 geboden.

Die 144.000 is een volledig volk van mensen die zich in hun handel en wandel ook volledig laten inspireren door de Woorden van God.

$12 \times 12 \times 10 \times 10 \times 10 = 144.000$ dat opent het perspectief op een ongelofelijke volledigheid.

Er schiet een kreet van geweldige bemoediging omhoog uit dit visioen: God houdt aan zijn beloften vast, aan zijn verbond.

Je kan daarbij ook denken aan een legende uit de Joodse traditie van eeuwen.

Die legende die door de ervaring van getto's en vernietigingskampen is heengegaan, vertelt van een getal van rechtvaardigen.

Er zijn, zegt deze legende, in deze wereld, in elke generatie 36 rechtvaardigen, 36 mensen die gerechtigheid doen en 36 staat weer voor een grote groep.

$36 = 6 \times 6$ Het is nog niet de 7, de wereld van volmaaktheid die met de Messias aanbreekt.

Niemand weet wie ze zijn en zelf weten ze ook dat niet dat ze het zijn: ze doen hun werk in het verborgene, maar ze doen recht.

Ze doen wat Dietrich Bonhoeffer zag als het belangrijkste voor christenen na de catastrofe van de Tweede Wereldoorlog: bidden en het doen van gerechtigheid.

Zij houden de wereld open naar God.

Het is alsof je deze groep weer terug ziet in die 144.000 van het volk Israël, degenen die worden gemerkt als 'zijn' mensen, dwars tegen alle wanhoop in, van 'wie kan bestaan?'.

Nu het tweede plaatje: in Johannes' visioen worden ook nog de contouren zichtbaar van een andere onafzienbare menigte, die niet te tellen is.

Na de groep verzegelden uit Israël horen we van de geredden uit de volken: een grote menigte uit alle volk, stammen natiën en talen.

De strijdende en lijdende kerk op aarde ontwaart de triomferende kerk en dat is een ontelbare menigte en met die ontelbaarheid daarmee wordt Gods goedheid en ruimhartigheid onderstreept...

En als er in Gods toekomst zoveel ruimte is voor zo velen, dan zullen wij op aarde elkaar ook beter moeten leren aanvaarden als christenen, als mensen.

De onafzienbare menigte mensen is in het wit gekleed en zwaait met palmtakken.

Alsof je hier word herinnerd aan Grote Verzoendag en Loofhuttenfeest

De witte gewaden zijn gewassen in het bloed van het Lam, d.w.z. in Gods vergevende liefde in Jezus Christus en de palmtakken zijn een beeld van overwinning.

Het is een ongelofelijke, in beeld gebrachte bemoediging “hier gaat het naar toe”.

En die menigte wuift niet alleen.

Ze zingt ook nog: “De redding komt van onze God die op de troon zit en van het lam” en in vers 12 wordt God met zeven woorden geloofd: lof, majesteit, wijsheid, dank, eer, macht en kracht komen onze God toe.

Een uitdagend lied: lofzang en protestsong ineens, want in het woordgebruik verwijst dit lied rechtstreeks naar de stijl van de Romeinse keizercultus, waarin de keizer zich onoverwinnelijk liet noemen.

Maar dit lied zegt: niet aan de keizer, niet aan de heersende macht, maar aan onze God die op de troon zit en aan het Lam behoort de overwinning.

De redding, de bevrijding, ze komt niet van geweld, geld en welvaart, niet van mijn positie en mijn prestige, maar van de Eeuwige die zich liet zien in die Gekruisigde.

Er wordt van die ontelbare menigte nog iets gezegd: Ze komt uit de grote verschrikkingen.

In die woorden is ontzaglijk veel uitgedrukt.

Je moet daarbij denken aan vele vormen van onderdrukking: persoonlijke, gemeenschappelijk, maatschappelijk, politiek, innerlijk, maar ook uiterlijk.

Het werkwoord waar het woord van is afgeleid betekent ergens opzitten, neerdrukken, iets in elkaar persen.

Verschrikkingen: hoeveel mensen ervaren die niet in onze wereld van cyclonen, aardbevingen nu hier dan daar, oorlogen en geruchten van oorlogen?

Vandaag is het de laatste zondag van het kerkelijk jaar: Christus Koning genoemd. We vieren het koningschap van Christus, zijn overwinning op de dood.

We vieren -als mensen die allemaal op eigen wijze verschrikkingen kennen- onze verbondenheid met al diegenen die op hun manier in de verdrukking zijn geraakt maar eraan ontkomen zijn.

Zij leven nu hun leven bij God, die Zijn geborgenheid als een tent over hen uitspreidt.

We grijpen met onze eigen natte ogen een beetje vooruit op die wereld waar de goede herder zijn kudde zal weiden naar waterbronnen van het leven.

Openbaring 7 wil ons vanmorgen een hart onder de riem steken: wij zijn ertoe bestemd om terecht te komen in Gods koninkrijk, -zowel mensen van Israël als uit de volken.

En onze pijn zal van ons worden afgenomen en: Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen.

Dat uitzicht bemoedigt je: Het gaat ergens naar toe, geen eerste klas Titanic, maar eerste klas Rijk van God.

We dansen niet op een vulkaan, maar we leven temidden de barensweeën van een nieuwe schepping. En we puffen mee.

De vlinder is bezig uit zijn cocon te komen.

Het spoort je aan hier en nu te leven zoals God dat van ons vraagt, getroost, bemoedigd.

Het spoort je aan te vertrouwen op het Paaslam, Jezus dat zijn leven voor ons heeft gegeven.

En met Hem heb je voet aan de grond op deze aarde en ook vaste grond onder de voeten op de nieuwe aarde.

Amen